

Blană de mătase și lăbuțe de catifea – cu gheare și colți!

O dimineată liniștită, pașnică. Motanul meu sur e întins lenes în soare. Cu blana lui de mătase și lăbuțele pufoase de catifea arată ca un animal de pluș. Doarme? E clar că e complet împăcat cu sine. Arată armonios și pașnic și își completează perfect „profilul” cerut de mine: e decorativ și emană comoditate.

O mierlă greoaie aterizează pe pajiște. Caută hrană și aleargă harnică încoace și-ncolo. Încă nu l-a văzut pe motanul adormit care nu se mișcă. Totuși, el deschide ochii acum, își ridică capul și urechile se înalță atente. Mierla nebănuitoare își face de lucru pe sub bradul des.

Acum, motanul se ridică fără să facă vreun zgomot și se strecoară către pasărea neatentă cu mișcări moi, șerpuite. Vreau să sar din scaunul meu cu rotile, să țin motanul, să avertizez pasărea – totuși, nu pot face nimic din toate acestea.

Brusc, un strigăt strident: pisicul și-a prins prada. Sub ramurile dese, calea zborului spre cer îi fusese blocată.

Cum este posibil ca animăluțul meu de pluș să fie dintr-o dată atât de brutal? Cum se poate ca o pasăre neatentă să moară atât de fără sens?

Agresiunea instinctuală a motanului meu mă întristează și mă nedumerește. De ce distruge pacea? De ce ucide? De ce nu e pașnic și nu lasă pasărea în pace să caute hrană? De ce lasă Dumnezeu ca pisica să omoare „doar de plăcere”?

Toate întrebările se îndreaptă către un singur răspuns: păcatul a distrus totul.

Chiar și creația lui Dumnezeu, inițial desăvârșită, a suferit din cauza păcatului primei perechi de oameni și suferă și astăzi. Peste tot pândeste violența, brutalitatea, lipsa păcii, într-un cuvânt: păcatul! Prin natură, Dumnezeu ne pune mereu o oglindă în față: uitați-vă, oamenilor, așa sunteți și voi! Poate eu mă simt ca o pisicuță care toarce, blândă și atât de pașnică, totuși, adânc înăuntru și eu sunt adesea un leu mândros care răcnește.

O pisică nu este responsabilă pentru faptele ei, ea își urmează instinctele. Și noi, oamenii? Nici noi nu putem „face” pace, chiar și ca „femeie bolnavă în scaunul cu rotile” sunt cuprinsă de agresiune. Oricum ai suci-o și schimba-o, păcatul, pentru care sunt eu însămi responsabilă, intervine mereu.

De mult motanul meu e iarăși întins la soare și doarme. Iarăși pare pașnic și armonios. Însă acum, pe pajiște zace și o mierlă moartă, penele ei sunt împrăștiate peste tot. Vreau să sar din scaunul meu cu rotile ca măcar să înlătur urmările masacrului, totuși, nici asta nu pot face. Trebuie să îndur.

Trebuie pur și simplu să îndurăm pentru că pacea lui Dumnezeu încă nu a început definitiv. Dar nu a vestit Dumnezeu însuși pace pe pământ, pe atunci, în Betleem, când S-a născut Mântuitorul? Da, și pacea promisă este strâns legată de persoana Mântuitorului, a lui Isus Hristos; fără El nu există pace. Dar în El eu am deja acum „pacea cu Dumnezeu”, un cadou minunat.

Visez în viitorul îndepărtat: animalele de pradă și oile vor paște cândva împreună, leii vor mânca fân ca vacile (Isaia 65:25). Atunci și motanul meu va vrea doar vegetale? Și nici mierlele nu vor mai mânca râme, ci semințe? A mânca și a fi mâncat va avea într-adevăr un final?

Dumnezeu, Creatorul, ne promite în Cuvântul Său o creație nouă: pacea adevărată, cerească va domni, când Dumnezeu va fi creat un cer nou și un pământ nou și când toate creaturile, oameni și animale vor fi strâns legate de pacea lui Dumnezeu. De-abia atunci, când păcatul va fi definitiv nimic, atunci va domni pacea.

Dacă atunci voi putea sta fără scaunul cu rotile (ura!) într-o grădină divină și pisica va dormi în pace mai departe, în timp ce mierla va foșni chiar lângă ea...?! ■

„Cum este posibil ca animăluțul meu de pluș să fie dintr-o dată atât de brutal?”

Irmgard Grunwald (n.1960) locuiește cu soțul și cel mai mic fiu lângă Köln; patru copii adulți au părăsit deja „cuibul”. Înainte mereu activă în familie și în adunare, Irmgard stă din 2004 doar în scaunul cu rotile. Boala incurabilă și mortală SLA (scleroză laterală amiotrofică), diagnosticată în 2001, determină paralizii care avansează cu rapiditate în tot corpul: brațele și picioarele, mâinile și labele picioarelor au devenit inutilizabile iar musculatura respiratorie trebuie să fie susținută prin respirație artificială.